

var rigtigt allerede nu at skride til Vedtagelse af en endelig Lov. Jeg skal ikke gentage de Argumenter, som baade det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og jeg har fremført herimod; jeg tror, at Stemningen absolut gaar i Retning af at søge Enighed om en midlertidig Lov. Jeg vil dog sige til den højtærede Handelsminister, at jo rimeligere og mere betryggende de Funderingsbetingelser bliver, som det kan lykkes os at opstille i denne midlertidige Lov, des længere vil jeg for mit Vedkommende gaa med til at udstrække Lovens Varighed, og des snarere tror jeg, man vil kunne opnaa det, som den højtærede Handelsminister anser for heldigst: at vi, naar Krigen og Afviklingstiden er endt, kan vedtage endelige Ændringer i Nationalbankens Oktroj, som ikke fjerner sig synderligt fra dem, vi nu skal vedtage som midlertidige.

Schovelin: Den højtærede Justitsminister bemærkede overfor mig, at jeg havde i Grunden sluttet mig fuldkomment til Lovforslaget, endog saa fuldkomment, at han takkede mig. Men da han saa skulde omtale de Punkter, hvor jeg havde sluttet mig til Lovforslaget, nævnede han, at jeg havde anerkendt *Soliditeten* af den nye Dækning, man fra Nationalbankens Side har foreslaaet, men han glemte, hvad der er højst vigtigt i denne Sammenhæng, at jeg, samtidig med at jeg anerkendte *Soliditeten*, angreb *Likviditeten* og med stor Styrke hævdede, at *Likviditeten* kunde man paa ingen Maade slaa af paa. Overhovedet vil jeg sige, at naar den højtærede Minister er tilfreds med den Tilslutning, som han fik fra min Side, vil jeg spaa ham, at han kan faa saa megen Tilslutning, han vil, af den Art fra politiske Modstandere; men om den er meget værd, skal jeg lade staa hen. Sagen er vel den, at den højtærede Minister egentlig ikke har forstaaet et Ord af det hele, og naar han, som han selv udviklede, i sin Egenskab af Bankkommissær fører en Skyggetilværelse, en blodløs Tilværelse — man skal jo have Blod i Hjernen: for at forstaa noget —, saa er det maaske heller ikke saa forunderligt. Nej, Sagen skal ikke kunne fremstilles saaledes, at jeg har givet dette Lovforslag min Tilslutning; thi det væsentligste, det, som, om jeg saa maa sige, er Pointen i det hele, er, at Nationalbanken gerne vilde benytte det nuværende Øjeblik til at faa Funderingsregler, som passer i dette ekstraordinære Øjeblik, gjort til varigt gældende, til lovgældige, med andre Ord faa

en ny Oktroj, der giver den, saa længe Loven varer, altsaa i en lang Fremtid — permanent kan man jo i og for sig godt kalde det — de selvsamme Regler, der passer i denne enkelte Situation. Der ligger hele Pointen, det som den højtærede Minister øjensynligt ikke har begrebet et Ord af. Det er det fundamentale i hele Sagen, Kærnen i hele Sagen, at man kan i dette Øjeblik gaa ind paa at give Nationalbanken under Hensyn til de ekstraordinære Forhold, som i Øjeblikket hersker, vide Lempelser — ikke just disse bestemte Lempelser, som foreligger her, kejtet affattede efter min Mening, og hvortil der knytter sig store Betæneligheder, men altsaa dog vide Lempelser, men man kan under ingen Omstændigheder gøre hverken disse eller blot lige saa vide Funderingsregler af anden Art permanent gyldige, give dem Lovskraft, benytte denne Situation til at forandre Nationalbankens Oktroj, saaledes at denne Situation skulde, om jeg saa maa sige, herefter være Basis for Nationalbankens Virksomhed, saa at det, der er abnormt, skulde gaa over til at blive den fremtidige Norm. Naar imidlertid den højtærede Justitsminister mente at kunne fremstille Sagen saaledes, at nu havde jeg til Trods for mine mange Indvendinger været saa elskværdig, tvungen af Forholdene, at gøre væsentlige Indrømmelser, og saa kunde man ogsaa nok fra Regeringens Side strække sig vidt overfor et saadant Standpunkt, vil jeg gøre opmærksom paa, hvad der faktisk er sket. Sagen er, at allerede i Gaar slog Ordføreren for den højtærede Ministers eget Parti (Ivar Brendsen) Loven ud af Haanden paa Ministeren, det vil sige den permanente Lov. Saa har jeg været saa høflig med det gode Hjerte, jeg er i Besiddelse af, at jeg har taget den op og givet den til den højtærede Justitsminister, for at han selv kunde lade den falde i Dag, hvilket jeg syntes var meget mere passende, end at han saaledes skal faa den slaaet ud af Haanden paa sig af sine egne Partifæller, og det er netop det, han har gjort. Efter at først hans Ordfører har sagt: De Regler kan vi vistnok ikke gøre permanente, og vi andre har sagt: Nej, dem kan vi ikke paa nogen mulig Maade gøre permanente, saa dukker til syvende og sidst den højtærede Justitsminister op og siger: Nej, jeg bryder mig saamaend heller ikke om at gøre dem permanente. Men saa er det hele jo ingenting til; thi for at forlænge Resolutionens Gyldighed 2—3—4 Aar behøvede vi dog ikke dette store Apparat